

Phần 10

Chương 28

Mua Sách

Đám người Úy Tuệ xuống xe ngựa, lưng chừng đi tới sân vắng bên cạnh thúy hồ, nắng ấm mùa đông chiếu lên người, ấm áp, mặc dù có gió thổi qua, cũng không cảm thấy lạnh.

Trên bãi cỏ trống trải, có không ít quầy hàng được bày bán, Úy Tuệ thích nhất đi dạo những quầy hàng như vậy, coi như không mua, nhặt nhặt lựa lựa cũng cực kì thú vị.

Trân bảo đồ cổ, nàng không hiểu, cũng không có hứng thú lắm, dù sao, mấy ngày nay ở Úy gia thấy được quá nhiều thứ tốt, cũng có sức miễn dịch.

Duy chỉ cảm thấy hứng thú với những thứ giấy và bút mực, mua một túi lớn, dự định trở về chia cho Thượng Quan Tễ Nguyệt và Úy Vân Nhạc.

“Tuệ muội muội, tại sao đột nhiên muội lại có hứng thú với mấy thứ này?” Tiêu Diễm kinh ngạc nhìn nàng, đối với hành vi cổ quái của nàng cảm thấy không hiểu.

Đào Nhi mím môi nở nụ cười: “Lục điện hạ, người chưa biết sao? Mấy ngày qua tiểu thư nhà chúng ta bắt đầu đọc sách nhận biết chữ rồi, rất nghiêm túc đó.”

“A?” Tiêu Diễm ngạc nhiên, là có người ép nàng làm chuyện không thích sao?

Thấy hẳn như vậy, Úy Tuệ cười: “Làm người nha, phải biết vươn lên, cái gọi là sống đến già, học đến già, ta còn trẻ như vậy, không học thì sao trưởng thành?”

Nói xong, nhét một túi lớn gì đó vào trên tay Đào Nhi, tự mình đi xem những quầy khác, đột nhiên phát hiện dưới cây liễu, lại có cả quầy sách cũ, đại khái người khác ghét bỏ sách cũ hoặc là không hợp thời gì gì đó, cũng không có khách đến xem.

Úy Tuệ giống như nhặt được bảo vật, vội vàng chạy đến quầy sách cũ trước mặt lựa chọn.

Kỳ thật, những thứ này bảy tám phần đều còn mới, mà còn được lau chùi rất sạch sẽ, đều là các loại sách bí sử, phong nguyệt, thần tiên ma quái...

Trách không được không có ai mua, đã là tri thức nho nhã, sẽ không thèm xem những loại sách này.

Nhưng Úy Tuệ không thì khác, nàng rất thích xem mấy loại loạn thất bát tao (linh tinh) này, vội vội vàng vàng đưa tay chọn mấy quyển.

Tiêu Diễm đuổi tới, nhìn những loại sách này, khước mắt giật giật, đây là cái mà Tuệ muội muội nói là vươn lên? Muốn sống đến già học đến già gì đó?

Đào Nhi hiểu nàng, nhưng nhìn nàng mua mấy loại sách này trước mặt công chúng mà xấu hổ đến mồ hôi rơi lộp độp: “Tiểu thư, hôm khác chúng ta lại mua nhé?”

“Vì sao lại hôm khác? Gặp thì mua liền chứ.” Úy Tuệ không biết, niên đại này mà mua loại sách này, cũng giống như ở hiện tại đi mua băng đĩa đòi truy, mặc dù không ảnh hưởng gì nhưng cũng thật không quá lịch sự.

Nhất là bị bàn tay trắng nõn nhỏ bé của nàng bới móc, một cuốn sách cầm lộ hẳn ra ngoài từ trong đồng sách.

Trên mặt bìa dùng nét bút đơn giản vẽ hai người trần truồng ôm nhau cùng một chỗ, bên cạnh đánh dấu: “Đông cung bí tịch”.

Đông cung bí tịch? Úy Tịch lựa sách lựa đến mơ hồ, thấy bốn chữ này, phản ứng đầu tiên trong đầu là bí tịch võ lâm người người muốn cướp đoạt trong tiểu thuyết võ hiệp, vừa mới đưa tay muốn cầm đến xem thử, Đào Nhi bị dọa đến thiếu chút nữa kêu to, Tiêu Diễm thần tốc một cước đá văng cuốn sách kia ra, đưa tay chỉ vào hán tử trung niên bán sách kia.

“Người không cần cái mạng này nữa sao? Giữa ban ngày ban mặt vậy mà dám bán loại sách bản thủ dâm tà này?”

Hán tử kia cả kinh, bị dọa không nói ra lời, vừa rồi thấy Úy Tuệ chọn vài cuốn, còn tưởng rằng ngồi xổm hơn nửa ngày cuối cùng cũng có món tiền lớn, cũng không ngờ bị người nói không cần mạng.

Hắn đâu có biết, chẳng qua những loại sách này là do Trương Tú trong thôn bị bệnh nặng nhờ hắn bán đổi tiền bốc thuốc.

“Tiêu Diễm.” Thấy hán tử kia là một nông dân trung thực, Úy Tuệ vội vàng kéo Tiêu Diễm, đỏ mặt nói: “Hắn ra ngoài bán sách cũng không dễ, đừng làm khó dễ hắn. Ta muốn mấy cuốn này, Đào Nhi đưa bạc.”

Nói xong, cũng không lựa tiếp, lôi kéo Tiêu Diễm rời đi, kỳ thật vừa rồi cuốn sách bị Tiêu Diễm đá vào trong hồ, cuối cùng nàng cũng hiểu được là cái gì, không khỏi buồn cười chính mình trì độn.

Đào Nhi cũng bất chấp, vội vàng bỏ lại một thỏi bạc rồi bỏ chạy.

“Ồ, Úy Nhị tiểu thư này mua một túi gì đấy? Bút, còn có giấy? Nàng biết viết chữ sao?” Nữ hài nói chuyện, giọng nói cay nghiệt chói tai, lập tức đưa tới những người đi đường ghé chân.

“Hạ Hà, đừng nói lung tung.” Diêu Ngữ Dong tức giận liếc mắt nhìn nha hoàn bên cạnh, ngược lại phúc thân với Tiêu Diễm, ôn nhu nói: “Gặp qua Lục điện hạ.”

Tiêu Diễm gật gật đầu, gia gia Diêu Ngữ Dong là Thái Phó của Thái tử, cũng là lão sư của mấy Hoàng tử bọn hắn, đối với Diêu Ngữ Dong, hắn cũng không xa lạ.

Ân cần thăm hỏi Tiêu Diễm xong, Diêu Ngữ Dong mới ném ánh mắt tới Úy Tuệ cùng với sách trong tay nàng, mắt lộ ra ngạc nhiên: “Nhị tiểu thư cũng thích đọc sách sao? Đều là sách tốt sao? Có thể cho ta xem thử hay không?”

“Không thể.” Đào Nhi ngăn trước mặt Úy Tuệ theo bản năng, tiểu thư mua những sách này, nếu như bị người biết được, chẳng những sẽ bị nói thành không học vấn không nghề nghiệp, thậm chí ngay cả danh dự cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Úy Tuệ cũng không phải lo lắng vấn đề của sách, chỉ là, nhớ tới sự kiện đụng xe lần trước, nàng không có hảo cảm với nữ nhân Diêu Ngữ Dong này: “Hai ta quen thuộc sao? Ta thích hay không thích đọc sách, phải nói với người?”

Nói xong, mang theo Đào Nhi xoay người rời đi, Tiêu Diễm cũng không liếc mắt nhìn Diêu Ngữ Dong một cái, lập tức đuổi theo.

“Thôi đi, chắc chắn không phải loại sách tốt lành gì.” Hạ Hà lại lớn tiếng kêu to, bên cạnh, Diêu Ngữ Dong quát bảo nàng ngừng lại, tuy nhiên, trong ánh mắt lại lộ ra mỉa mai, vừa rồi một màn Úy Tuệ lựa sách, nàng nhìn được toàn bộ, trong lòng càng thêm khinh bỉ nàng, quả nhiên là bao cô không học vấn không nghề nghiệp, chuyên coi những thứ hạ lưu.

Úy Tuệ mới lười để ý đôi chủ tớ kia, tâm tình tốt còn muốn đi dạo ở chỗ khác, không chừng có phát hiện ngoài ý muốn đấy.

Đi tới đi lui, đột nhiên, phía trước xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, tầm mắt của nàng bị đứng hình.

“Tuệ muội muội.” Tiêu Diễm thấy nàng đột nhiên dừng lại, quan tâm đề nghị: “Đi dạo khá lâu rồi, mệt không? Không bằng chúng ta tới thuyền hoa nghỉ ngơi một chút.”

“A? A... Được.” Toàn bộ tinh thần của Úy Tuệ đều rơi vào trên thân người kia, hoàn toàn không để ý tới Tiêu Diễm nói cái gì, đợi khi tâm tình hắn nhảy nhót muốn ra trước dẫn đường, nàng lại nhét mấy cuốn sách vào trong lòng Đào Nhi: “Hai người chờ một chút, ta đi nhà xí.”

Nói xong, không đợi người hỏi han, nàng co giò chạy mất.

Đào Nhi đuổi theo vài bước, không đuổi kịp.

Tiêu Diễm nghĩ muốn đuổi theo, nhưng cô nương người ta nói đi nhà xí, sao hắn không biết xấu hổ đuổi theo? Chỉ là cuối cùng lo lắng nàng tìm không thấy mà thôi.

Kỳ thật, Úy Tuệ chạy một đoạn đường, lại lắc mình một cái, chui vào trong một quầy hàng, đôi mắt nhìn chằm chằm một nam hai nữ ở phía trước.

Hai nàng, nàng không biết, nhưng người nam có hóa thành tro nàng cũng nhận ra, hừ, khi không lại trời nàng một ngày, thực sự cho rằng tiện nghi như vậy coi như xong?

Đang suy nghĩ phải làm thế nào để sửa trị người xấu này, đột nhiên, nhìn thấy ba người đứng trước quầy hàng bán đồ cổ, Úy Tuệ nảy ra ý hay, khom lưng nhào tới.

Chắc là những thứ trên quầy hàng này cũng không tệ lắm, rất nhiều người đến xem, mà khí chất của ba người Quân Phi Sắc bất phàm, vừa thấy là biết không phải người bình thường, vì vậy ba người vừa đến, mấy người khách khác rõ ràng kính sợ bảo trì khoảng cách nhất định, chường quầy lại càng thay đổi giọng hét to lúc trước, hơn nữa lấy ra đồ tốt được cất giấu, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ giới thiệu cho bọn họ.

“Phi Sắc ca ca, huynh nói nhẫn ngọc này đẹp không?” Đinh đầu truyền đến giọng nói giòn giã của nữ hài, lại mang theo mùi vị làm nũng, Úy Tuệ nghe thấy hé miệng cười.

Xem ra, cô nương này tám phần là bị mê hoặc bởi sắc đẹp của người xấu kia, hắc hắc, nàng làm như vậy nói không chừng còn có thể giúp nàng một tay đấy.

Nghĩ như thế, ánh mắt liếc nhìn khắp nơi, thấy không ai chú ý tới cái người ngồi khom lưng là nàng, đưa tay ra, mau chuẩn ngoan độc bóp móng của cô nương đang vắn eo làm nũng kia.

“Ai ôi.” Quân Tiên Nhi sợ hãi kêu một tiếng, toàn thân cứng ngắc, theo bản năng ngẩng đầu nhìn ra sau, lại không có ai, chỉ có một cô nương gia đang ngồi xổm ở đằng kia đang lật xem tranh chữ.

Không khỏi, nàng dời tầm mắt lên trên, bình tĩnh rơi vào trên dung nhan tuyệt sắc, vẻ mặt hờn dỗi: “Phi Sắc ca ca, huynh... hư hỏng.”

Chương 29

Huynh Muội

“Sao vậy?” Quân Phi Sắc nghi hoặc nhìn Quân Tiên Nhi.

Quân Tiên Nhi hoảng hốt mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ càng thêm đỏ, đều nói làm lính ba năm, heo mẹ còn hơn Điêu Thuyền! Khó trách Phi Sắc ca ca sốt ruột khó kiềm chế như vậy.

Vừa nghĩ đến điều này, nhanh chóng liếc mắt nhìn Quân Phi Sắc, tâm càng rối loạn, trong lúc này không biết thế nào cho phải, mặt đỏ ửng, hờn dỗi một tiếng: “Không thèm nghe huynh nói nữa.”

Rồi xoay người bỏ chạy.

Quân Phi Sắc nheo mắt, bên cạnh Lan Chi Nhu cầm chiếc nhẫn ngọc màu lục kêu: “Quân cô nương, cái này người không cần nữa hả?”

Vừa hỏi vừa để đồ xuống: “Chường quây, chúng ta không mua nữa.”

Một chiếc nhẫn mà thôi, phẩm chất không cao mà tới hai mươi lượng? Đó không phải là cắt cổ sao?

“Ai nha.” Phía trước, Quân Tiên Nhi chạy một đoạn đột nhiên dừng lại, quay đầu ngượng ngùng liếc Quân Phi Sắc, nhẹ nhàng dậm chân: “Huynh còn không mau chút, cẩn thận muội trở về nói với nương.”

“Nói gì?” Lan Chi Nhu nhìn vẻ mặt nhộn nhạo của tiểu cô nương, trong lòng phiền chán.

Quân Phi Sắc nheo hai mắt lại, đột nhiên nhìn về phía Úy Tuệ đứng bên cạnh quây.

Úy Tuệ đang trông mong nhìn Quân Tiên Nhi phía trước, ngậm tiếc nuối da mặt cô nương kia thật mỏng, không phải nàng nên cho nam nhân kia một cái tát, lại khóc nháo muốn phụ trách hay sao? Sao lại bỏ chạy rồi?

Trong lúc đang lắc đầu thờ dài, ánh mắt của người nọ chợt phóng tới, khiến cho nàng không kịp tránh, tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung.

Ánh mắt người nọ thâm thúy, băng lãnh, còn có một cỗ lệ khí sấm vũ đục lai (giống tổ sắp đến).

Úy Tuệ rụt cổ lại, vẻ mặt hơi tiếc nuối và bị ối lúc trước biến đổi, bĩu môi hồng, lập tức giống như con nai ba bi, trong con người ngập nước là mờ mịt, vô thố, lại vô tội, sau đó nhanh chóng cúi đầu, lặng lẽ đếm kiến, trong lòng lại tính toán, người này trừ phi mất mọc sau mông, nếu không sẽ không biết chuyện gì phát sinh.

Nhưng, nàng lại có một cái tật cực kì nguy hiểm, làm chuyện xấu nhất định sẽ chột dạ đỏ mặt.

“Người?”

Quân Phi Sắc liếc nàng, vừa mới mở miệng, một tiếng kêu lo lắng ngắt lời hẳn.

“Tiểu thư, sao người lại ngồi xôm ở đây? Hại nô tỳ tìm hơn nửa ngày.” Đào Nhi bỏ nhào qua, không biết cảm động hay nôn nóng mà đôi mắt hồng hồng.

Úy Tuệ vội vàng đưa mắt ra hiệu cho nàng, nàng đang chuẩn bị giả trang thành thiếu nữ vô tri mà, Đào Nhi vừa kêu một tiếng liền lộ tẩy, quả nhiên, ánh mắt kia càng phát ra khó chịu muốn đâm người rồi.

“Quân tướng quân?” Tiêu Diễm chạy theo tới, sau khi thấy sắc mặt của Quân Phi Sắc, trong nháy mắt sắc mặt không tốt.

Lại nhìn tiếp, Úy Tuệ đáng thương ngồi xồm trên mặt đất, Tiêu Diễm lập tức phát tác, chất vấn Quân Phi Sắc: “Sao ngươi lại ở đây? Ngươi đã làm gì Tuệ muội muội?”

“Lời này ngươi nên hỏi nàng mới đúng, rốt cuộc đã làm chuyện xấu gì?” Quân Phi Sắc lạnh nhạt nhìn lướt qua Úy Tuệ, cũng không giải thích gì thêm, mang theo Nhu Chỉ Lan muốn rời đi.

Tiêu Diễm ngăn hấn lại: “Không được đi, ngươi nói rõ ràng.”

“Khụ, Tiêu Diễm.” Úy Tuệ vội vàng đứng lên, kéo Tiêu Diễm: “Vừa rồi ta ngồi xồm ở đây là thắt dây giày, không có liên quan gì đến người ta.”

Sao Tiêu Diễm có thể tin tưởng lời nói dối kiểu này, hấn đau lòng nhìn nàng, nhưng vẫn nghe lời nhường đường.

“Tướng quân, cô nương kia là ai?” Lan Chỉ Nhu đi tới vài bước, lại quay đầu nhìn Úy Tuệ, cô nương này thật xinh đẹp, còn đẹp hơn tiểu tiên nữ Quân gia ba phần.

Sắc mặt Quân Phi Sắc không chút thay đổi: “Không biết.”

Không biết? Phía sau Úy Tuệ nghe thấy lời ấy, trong lòng lại giận dữ, dựa vào, ngày đó không nói một lời, trước mặt dân chúng trối nàng lại, lại nhốt nàng vào phòng củi hết một ngày, đói bụng một ngày, bây giờ lại làm như không có chuyện gì nói không biết?

Bên này, Tiêu Diễm nghe nói cũng cảm tức, lại càng thêm đau lòng Úy Tuệ: “Muội nghe chưa? Hấn nói không biết muội.” Cho nên, Tuệ muội muội đừng quẫn quít người ta nữa, ài, thì ra ngày đó nói với hấn là không thích Đại tướng quân, hoàn toàn là gạt hấn.

“Thật không biết, ta chỉ đi ngang qua, nhìn thấy hấn... Ài, bảo ta nói ra miệng như thế nào đây?” Úy Tuệ bĩu môi, ánh mắt như lửa nhìn chăm chăm tư thế oai hùng thẳng tắp của nam nhân phía trước, bên trong lóe lên sự giao hoạt.

“Sao vậy?” Lập tức gọi lên lòng hiếu kỳ của Đào Nhi.

Úy Tuệ cố ý hừ lạnh, khinh thường nói: “Biết người biết mặt không biết lòng, có vài người bên ngoài là hình dạng con người, nội tâm lại bản thủ bỉ ổi.”

“Tiểu thư, rốt cuộc là chuyện gì?” Đào Nhi gấp gáp.

Bàn tay nhỏ bé chỉ về phía trước, hô to một tiếng, gọn gàng linh hoạt: “Hấn sờ mông tiểu cô nương phía trước.”

Rầm, đột nhiên người ở xung quanh giống như bị làm ma pháp, mọi người dừng lại, ánh mắt đều kinh ngạc nhìn theo ngón tay Úy Tuệ, ổn định rơi vào trên người Quân Phi Sắc.

Lan Chỉ Nhu cũng bị giọng kêu to kia làm hoảng sợ, ngơ ngẩn nhìn Quân Phi Sắc, lại mờ mịt nhìn Quân Tiên Nhi đỏ mặt phía trước, rốt cuộc cũng hiểu nguyên nhân vì sao tiểu cô nương đột nhiên khác thường rồi.

“Này, người đừng nói lung tung.” Quân Tiên Nhi tỉnh lại, trước hết chỉ trích Úy Tuệ, mặc dù Phi Sắc ca ca nhất thời khó kìm lòng nổi, nhưng lúc đó hai người bọn họ chỉ thân mật một chút, sao có thể bị vạch trần trước dân chúng?

“Tiên Nhi, vừa rồi có người khinh bạc muội hả? Nói cho Nhi ca biết.” Về mặt Quân Phi Sắc bình tĩnh hỏi.

Hai gò má Quân Tiên Nhi đỏ ửng, không dám nhìn mắt hẳn: “Phi Sắc ca ca, muội không trách huynh.”

“A, đó không phải là Thần Võ Đại tướng quân sao?” Trong đám người có người nhận ra Quân Phi Sắc, rất nhanh, cũng có người nhận ra tiểu tiên nữ Quân gia, nhận ra Úy Tuệ.

Bởi vậy, nháy mắt tình thế nghịch chuyển, lúc trước dân chúng cho là có thể xem trận đùa giỡn phong hoa tuyết nguyệt, đảo mắt lại trở nên oán hận Úy Tuệ.

Ba người tử đệ Quân gia có danh tiếng rất tốt ở dân gian.

Quân gia Đại tiểu thư Quân Thi Âm, dung mạo như thiên tiên, tài hoa hơn người, hiền lương thực đức, là Quý phi có địa vị cao quý, năm năm vinh sủng không suy.

Quân gia Đại thiếu gia Quân Phi Sắc, thiếu niên anh tài, bình định phản loạn, xua Thác Lỗ, bảo vệ lãnh thổ, càng là anh hùng trong lòng dân chúng.

Quân gia Tam tiểu thư Quân Tiên Nhi, xinh đẹp ngọt ngào động lòng người, thích làm người khác vui vẻ, ngày lễ ngày tết, đặc biệt mang theo gia nô phân phát vật phẩm cho dân chúng, là cô nương đặc biệt chọe người yêu thích.

So sánh mà nói, Úy Tuệ là ác danh lan xa, ức hiếp dân chúng, sa hoa dâm đảng, thủy tính dương hoa (lãng lợ).

Liên hệ với chuyện nàng dùng khổ nhục kế tiếp cận Đại tướng quân mấy ngày trước, hôm nay dân chúng thật hiển nhiên lên án nàng, lý giải nàng ác ý vu cáo hãm hại, không ăn được nho thì nói nho còn xanh.

Chỉ là, thủ đoạn của Úy Tuệ này cũng quá vụng về, muốn phá hư danh dự của Đại tướng quân, cũng phải chọn đối tượng cho tốt, nói Đại tướng quân sờ mông Tam tiểu thư? A phi, ở đâu ra ca ca làm vậy với muội muội chứ?

Dân chúng nghị luận khiến cho Úy Tuệ vừa bực vừa giận, nàng đâu biết tiêu cô nương kia và kẻ xấu kia là người một nhà? Mà còn, biểu hiện của nàng rõ ràng là thiếu nữ hoài xuân say mê hẳn khiến đầu óc choáng váng.

“Thân ca ca thì sẽ không sao? Có người trời sinh biến thái thì sao?” Úy Tuệ không phục than thở.

Lời này người khác không nghe thấy, nhưng trời sinh Quân Phi Sắc có nhãn lực kinh người lại nghe thấy rõ ràng, trong cơn người thâm thúy xao động ánh sáng u ám.

“Các vị hương thân, bỏ đi, ta nghĩ có lẽ vị cô nương này...” Nói đến đây, Quân Phi Sắc bất đắc dĩ cười: “Hắn không phải cố ý, mọi người đừng so đo nữa.”

Nói xong, chấp tay với mọi người, dẫn hai nữ nhân rời đi.

Một phen muốn nói là lại thôi, khiến cho dân chúng càng thêm liên tưởng, càng thêm hèn mọn trừng mắt nhìn Úy Tuệ, nhìn đi, Đại tướng thật khoan dung độ lượng, nếu gặp phải người khác bị vu tội như vậy, không biết sẽ thế nào nữa? Hừ, Úy gia Nhị tiểu thư khó ưa không biết xấu hổ, hết lần này đến lần khác quấy rầy Đại tướng quân, thấy Đại tướng quân bị quấy lầy mà cười bất đắc dĩ, bọn họ nhìn thấy cũng chua xót trong lòng.

Đột nhiên Úy Tuệ cảm thấy hàm răng rất ngứa, thậm hận trộm gà không được còn mất nắm gạo, sao lại là huynh muội? Bộ dạng không giống chút nào.

May mà đều sợ hãi tính tình tàn nhẫn của Úy Tuệ, người vây xem rất nhanh cũng tản đi, chỉ là, sau khi rời khỏi đây, chuyện hôm nay truyền đi không biết sẽ thành cái dạng gì nữa.

Mà việc ngày hôm nay khó có được Tiêu Diễm không nói giúp nàng một câu, thật sự là quá nhiều vết xe đổ, hắn cũng muốn để cho nàng chịu khuất phục, buông tha cho nam nhân kia.

“Đi thôi, chúng ta về nhà.” Trải qua chuyện này, Úy Tuệ giống như cà nhiễm sương.

Còn chưa kịp bước đi, bên tai vang lên giọng nói quen thuộc.

“Nhị tiểu thư? Lục điện hạ?”

Tìm theo tiếng người, là người hầu Phúc Yên của Thái tử điện hạ.

Mà phía sau hắn có một đám người đang lững thững đi tới.

Trong này trừ bỏ Tiêu Dục, chủ tớ Diêu Ngữ Dong, còn có mấy công tử văn nhã và giai nhân xinh đẹp, còn có một nhân vật quen thuộc khiến cho Úy Tuệ muốn rớt tròng mắt.

Úy gia Đại tiểu thư, Úy Như Tuyết.

Chương 30

Tụ Tập

Mới có mấy ngày không gặp, Úy Như Tuyết thay đổi rất lớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà, ngọt ngào, vóc người cũng cao hơn, cả người nàng mặc y phục màu đỏ lại có khí chất lãnh diễm nói không nên lời, cho dù ngũ quan không phải rất đẹp, nhưng thần thái phán chán vẫn cực kì hấp dẫn người khác.

Ngay cả Diêu Ngữ Dong xinh đẹp như hoa sen đứng bên cạnh nàng, cũng bị nàng đè xuống ba phần.

Trong lòng Úy Tuệ tấm tắc ngợi khen, nữ chủ quả nhiên là nữ chủ, bản lĩnh biến mục nát thành thần kỳ thật sự lợi hại, lần đầu tiên gặp mặt nhếch nhác, hình như chỉ là hình ảnh mơ hồ trong trí nhớ, mà nay, cô nương lãnh diễm tự tin bộc lộ khí phách này mới rực rỡ chói mắt nhất.

“Nhị tiểu thư, thật khéo, chúng ta lại gặp mặt.” Ước chừng bị xem nhẹ quá khổ, Diêu Ngữ Dong nhin không được nói chen vào.

Úy Tuệ mới không muốn để ý nàng, nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, chỉ hành lễ với Thái tử, ngược lại nhìn về phía Úy Như Tuyết, giương môi cười, vô cùng thân thiết gọi: “Như Tuyết tỷ tỷ.”

“Ngoan.” Úy Như Tuyết khẽ gật đầu với nàng, hiển nhiên rất hài lòng với sự lấy lòng của nàng.

Úy Tuệ ác hàn, nhưng mà, nàng vẫn nhạy cảm cảm giác được, vị tỷ tỷ sát thủ này cũng không có địch ý với nàng như lần đầu tiên, nay rất tốt.

“Các người vừa ra ngoài dạo chơi sao? A, muội và Lục điện hạ đều đã đi dạo hơn nửa ngày, hơi mệt, muốn về phủ nghỉ ngơi trước.”

Úy Như Tuyết không nói gì, chỉ là ánh mắt liếc nhìn Thái tử Tiêu Dục.

Mâu sắc (ánh mắt và sắc mặt) Tiêu Dục mất tự nhiên tới sầm, môi mỏng khẽ mở, nói với Tiêu Diễm: “Lục đệ, những ngày gần đây không thấy bóng dáng của đệ, bận rộn chuyện gì à?”

Tiêu Diễm cười khan một tiếng, hẳn có thể bận rộn chuyện gì? Quốc gia đại sự không tới phiên Vương gia bao cớ hẳn tới quản: “Tứ ca gần đây rất bận, vi đệ cũng không tiện làm phiền mới đúng.”

“Tốt lắm, mấy ngày không gặp, huynh đệ chúng ta vừa lúc có thể ngồi xuống nói chuyện thật tốt. Cùng nhau đi thôi.” Nói xong, Tiêu Dục đi trước, đám người cũng lập tức đuổi theo.

Tiêu Diễm giật mình, Tứ ca và hẳn có thể nói cái gì đây? Tình huynh đệ? Phốc... Hai người ở chung mười mấy năm, hẳn không phải là người nói nhiều.

Như thế, chỉ có một khả năng, hẳn nhìn Úy Tuệ theo bản năng, trong lòng lại cả kinh, chẳng lẽ Tứ ca đột nhiên lại có hứng thú với Tuệ muội muội? Nếu không thì, Tuệ muội muội nói muốn đi, hẳn không phải mong chờ mình đưa người đi sao? Tại sao lại giữ mình lại?

“Tuệ muội muội?” Tiêu Diễm nhìn Úy Tuệ.

Úy Tuệ thoải mái cười: “Không có việc gì, huynh đi đi, ta và Đào Nhi tự mình ngồi xe hồi phủ cũng được.”

“Nhị tiểu thư cũng đi theo đi, Bản Thái tử có một chuyện muốn nói rõ ràng với người.” Phía trước, vang lên giọng nói lạnh nhạt của Thái tử Tiêu Dục.

Úy Tuệ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy người nọ cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước, thế nhưng lời này có ý gì? Giữa bọn họ có chuyện gì cần nói rõ ràng?

Lúc này Tiêu Diễm càng khẳng định trong lòng Tứ ca có quỷ, chỉ là, Tứ ca luôn luôn phiền chán Úy Tuệ, hôm nay như thế? Nếu muốn nói thật sự để ý Úy Tuệ, hẳn cũng không tin.

Đột nhiên, phía trước phát sinh một màn thiếu chút nữa làm hỏng mắt hấn.

Đoàn người Tiêu Dục đang chuẩn bị bước lên thuyền hoa bên hồ, mắt thấy đoàn người đã bước lên boong tàu, cũng không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên Diêu Ngữ Dong lung lay hai cái, sợ hãi kêu lên rơi vào trong hồ, mà trong nháy mắt rơi xuống, theo bản năng một tay túm chặt tay áo Úy Như Tuyết đứng bên cạnh.

Cả người Úy Như Tuyết mất ổn định cũng té vào trong hồ, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mắt thấy bóng dáng màu đỏ kia sắp sửa chìm vào đáy hồ, thế nhưng Thái tử Tiêu Dục xoay người bay xuống, đưa tay kéo nàng lên khỏi mặt hồ.

Ôm nàng vào lòng, mang nàng bay lên boong tàu, tầm mắt hai người giao nhau, dường như thời gian vì vậy mà ngừng lại.

Những người khác đều trợn mắt nhìn.

Không phải Thái tử rất chán ghét vị hôn thê này sao? Nhưng hôm nay chẳng những xả thân cứu giúp, lúc này theo bọn họ thấy, hẳn ôm cô nương người ta, rõ ràng không có ý muốn buông tay.

Ánh mắt Úy Tuệ phát sáng, kịch bản phim truyền hình buồn nôn thường thấy đang được trình diễn ngay trước mắt, mà lại cảm thấy hết sức lãng mạn, chỉ là không biết Thái tử và sát thủ tỷ tỷ khi nào thì thân thiết như vậy? Vậy mà khó xa khó rời vậy rồi?

Nàng nhất thời hào hứng, kéo Tiêu Diễm và Đào Nhi đi cùng: “Đi, đi xem một chút.”

Mà bên kia, trong hồ nước lạnh lẽo, Diêu Ngữ Dong khó khăn nhô đầu ra, hét lên giống như con gà mái: “Cứu mạng, cứu...”

Phông chừng lại uống nước lạnh, không phát ra tiếng được.

Lúc này mọi người mới phản ứng có người rơi xuống nước, may mà người chèo thuyền dùng sào kéo nàng ta lên.

Sau khi được kéo lên, Diêu Ngữ Dong mệt mỏi không chịu nổi, tựa vào trong lòng Hạ Hà, không ngừng nôn mửa, đáy mắt lóe ánh sáng độc ác.

Úy Tuệ liếc thấy ánh mắt của nàng, cảm thấy rung mình, chẳng lẽ cô nương này rơi xuống nước không đơn giản như vậy? Nàng không khỏi nhìn về phía Úy Như Tuyết.

Lúc này, nàng thoát ra khỏi lồng ngực của Tiêu Dục, hai người đưa lưng về phía đối phương, một người vân đạm phong khinh, một người sắc mặt âm lãnh, thật giống như một màn ôm nhau vừa rồi hoàn toàn là tưởng tượng.

Mấy vị xem kịch vui cũng không dám nói gì, lập tức đi vào trong thuyền hoa.

Úy Tuệ cũng theo vào, vừa vào tới, mi tâm không khỏi nhảy lên.

Bên trong trang trí rất đẹp, quả thực giống như cung điện của Hoàng tử trong truyện đồng thoại, chỉ là, trong cung điện xinh đẹp này, vì sao còn có oan gia của nàng?

Nhưng hẳn rõ ràng nhìn thấy, Úy Tuệ dám khẳng định, nàng vừa tiến vào, rõ ràng thấy thẳng nhãi này đưa mắt nhìn, lướt qua mọi người, rơi trên người nàng, chỉ là rất nhanh lại dời đi, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp thấy rõ biểu cảm của hẳn.

Nhưng mà, khẳng định không phải ánh mắt tốt đẹp gì.

“Sao ngươi lại tới đây?” Quân Tiên Nhi cũng liếc mắt một cái nhìn thấy Úy Tuệ, tức giận chỉ vào nàng hỏi.

Vẻ mặt Úy Tuệ vô tội, ngón tay chỉ Thái tử Tiêu Dục: “Hỏi hẳn đó, hẳn nói có việc nói rõ ràng với ta.”

Vừa nhắc tới Thái tử, Quân Tiên Nhi ghen lời, rất nhanh lộ ra vẻ mặt hèn mọn, đều nói Úy gia Nhị tiểu thư này là kẻ dính chặt Thái tử như thuốc cao bôi da chó, hôm nay vừa thấy quả nhiên như thế, thậm chí càng không biết xấu hổ, tự mình kề cận người ta, lại dám nói người ta cho nàng đi cùng.

Thái tử ngồi vào ghế chủ vị, trước hàn huyên vài câu với Quân Phi Sắc: “Vừa rồi gặp một chút chuyện, để cho Quân tướng quân đợi lâu, bản Thái tử tự phạt một ly trước.”

Nói xong, cầm lấy ly rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch.

“Thái tử nói quá lời, trái lại là bản Tướng quân đã tới quấy rầy Thái tử uống rượu rồi.” Quân Phi Sắc nói xong, cũng giơ ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

A? Hai người này quen nhau à? Vậy mà có thể tụ lại một chỗ uống rượu? Thật hiếm lạ.

Úy Tuệ nhớ đến trong tiểu thuyết viết về hai người này, đều là kẻ thù hận không thể bầm thây đối phương thành ngàn khúc, hơn nữa vì nữ nhân kia lúc đó...

Nữ nhân? Úy Tuệ không khỏi nhìn về phía Úy Như Tuyết ngồi ở vị trí bên trái phía dưới Tiêu Dục, mi tâm lại nhảy dựng, vị trí kia, trừ phi là người thân cận, nếu không ai có thể công khai ngồi xuống như vậy?

Như thế, quan hệ của nàng và Thái tử đã phát triển nhanh như vậy rồi hả?

Cao thủ, đáy lòng Úy Tuệ đối với nàng bội phục sát đất.

Nhưng đột nhiên, Úy Như Tuyết ngẩng đầu lên, giơ cái ly trong tay lên, đúng là đưa về phía nàng, nhẹ nhàng giơ lên, ánh mắt ý bảo: “Mời.”